

nei, en Absolutisme i Kraft af Procuratorfortolkninger. Det er ikke den faderlige Absolutisme, det er den hensynsløse Absolutisme, det er ikke den arvede, det er den usurperede Absolutisme, der regjerer i Danmark. Men det skal Folkethinget ikke dække over, det skal Folkethinget ikke ved en Skinforhandling, som det i og for sig er en Haan og Spot at byde det, dække over. Det skal bekjende, hvorledes Tilstanden er, det skal aabent sige, at Regjeringen har umuliggjort al Forhandling ved at nægte os vor første grundlovmæssige Ret, nemlig Retten til at sige Nei. Den Skinforhandling, vi opfordres til, som ikke er Andet end et Skjælfestjul for at dække over den retsløse Tilstand, vi befinde os i her i Landet, er Noget, som Folkethinget hverken kan eller vil indlade sig paa. Derfor mener Oppositionen, at det er dens Pligt aabent at tilstaa, hvad dog hele Landet veed og Regjeringen ogsaa, at Regjeringen har gjort Folkethingets Forhandling umulig.

Men er al Forhandling umulig, saa er der to Veie at gaa med Hensyn til dette Lovforslags Behandling. Et er det at forhandle, og et Andet er det at behandle. Man kan konsekvent gaa den Veie at sige: Vi kunne ikke forhandle denne Lov, og derfor lægge den i Udvalg og lade den ligge der, indtil Regjeringen har høiet sig for vor grundlovmæssige Ret og erkjendt Folkethingets Beto som ligesaa heiligt og utrænkligt som Grundlovens andre bekvorne Rettigheder, Kongens og Landstingets Ret. Dersom vi gjorde det, hvad vilde saa Følgen blive? Den vilde blive, at alle de Fordringer, der ere opførte paa dette Finantslovsforslag, vilde staa ubevilgede, men ogsaa nægtede. Det er ganske vist, at naar der ingen Finantslov kommer, har Regjeringen efter Grundloven ingen Ret til at afholde Udgifter til Foretagelse af de Foranstaltninger, den vil, og den vil mangle udtrykkelig Hjemmel til at opkræve Statter, derom er der slet ingen Tvivl; men man skalde kjende daarlig til den Digtighed, hvormed Procuratorvirksomheden udøves for Tiden i Danmark fra deres Side, der burde være længtborte fra den Art af Argumentation, for at man ikke skalde være fuldkommen paa det Rene med, at det vilde blive udbyttet til at opstille den Paastand, at Folkethinget ikke absolut havde modsat sig disse Foranstaltninger.

Nu er der imidlertid mellem disse Foranstaltninger nogle, som Folkethinget ubetinget modsætter sig af reelle Grunde. Dem skal jeg først nævne, uden at jeg derigjennem paa nogen Maade vil paastaa, at jeg blot tilnærmelsesvis kan nævne dem udtømmende. Der findes i Lovforslaget en saadan Række

Forslag baade vedrørende Embedsmænds Lønninger og Musæer og en uendelig Masse Foranstaltninger, som Folkethinget aldrig vilde give sit Samtykke til. Men jeg skal nævne to Ting paa dette Budget, som Enhver kan sige sig selv — og hvis man ikke kan sige sig det selv, kan jeg forsikre derom paa Oppositionens Vegne — at Folkethinget aldrig vil give sit Samtykke til, det er den store Underbalance og særlig den Anvendelse, der er tilsigtet, nemlig til Forsvarets Fremme, særlig til Kjøbenhavns Befæstning. Kjøbenhavns Befæstning er Folkethinget imod, og den er det, ikke blot fordi det er denne Regjering, der fremsætter dette Forslag, eller fordi det er for dyrt, men det er, fordi Flertallet her i dette Thing er fuldstændig overbevist om, at det vil være Danmarks Ulykke, at vi ved Kjøbenhavns Befæstning drages ind i en europæisk storpolitisk Kombination og blive, om jeg saa maa sige, en i militær Henseende interessant Stat ved Østersøen. Det er det, som efter vor fulde Overbevisning er den sikreste Veie til at drage Danmark ind i en Krig og sætte Resten af Landet overstyr. Naar vi derfor modsætte os Kjøbenhavns Befæstning, er det ikke af storpolitiske Grunde, vi modsætte os den af Fædrelandskjærlighed, fordi vi, efter Alt, hvad der er slet, og efter Alt, hvad der er oplyst, og efter den Debat, der nu i en Række af Aar er ført, ere fuldstændig paa det Rene med, at dermed er Landets Dødsdom fældet, og den vilde vi ikke være med til at fælde.

Foruden det er der andre Ting paa dette Budget, som Oppositionen ligeledes modsætter sig. Jeg vil samle dem i to Ting, og jeg tror, det vil være udtømmende. Den ene Ting er Statternes Opkrævning, og den anden Ting er samtlige Udgifter paa Budgettet. Jeg tror ikke, man kan nære nogen Tvivl om, at dette er udtømmende. Og hvorfor modsætter Oppositionen sig disse Ting? Hvorfor anser Oppositionen det for sin Pligt under de nuværende Forhold ikke blot ikke at bevilge Statternes Opkrævning og de øvrige Udgifters Afholdelse af denne Regjering, men udtrykkelig at bruge sit forfatningsmæssige Nei imod Statternes Opkrævning og de øvrige Udgifters Afholdelse? Fordi Oppositionen er forpligtet til med sit Nei og sin Protest at nedlægge sin stærkeste mulige Indsigelse mod Forfatningsbruddet her i Landet. Vi vilde ikke være medskyldige i, at Grundlovsbruddet etableres her i Stedet for Forfatningen af 1866. Og hvorfor særlig ikke nu? Fordi det Grundlovsbrud, som nu udføres, har en væsentlig anden Karakter end det Grundlovsbrud, Regjeringen begik i 1877. Der er den Forskjel mellem 1877 og